

[Dohrmann]

at stemme imod de lovforslag, som regeringen fremsætter. Vi havde vel alle forventet, dengang vi fik et regeringsskifte, at der nu skulle føres en helt anden politik, men jeg føler mig temmelig overbevist om, at regeringen med den pakke, som nu skal til tredje behandling, totalt har ændret stil. Regeringen er slået ind på den gamle socialdemokratiske vej med skatte- og afgiftsstigninger som løsning.

Jeg føler mig helt sikker på, at det er en forkert linje, regeringen her har valgt, og det ville have været rart, om nogle af ministrene klart kunne have tilkendegivet, at det blot var en engangsforselse, og at vi ikke fremover skulle vente den slags ting. Men i og med at man vedtager det finanslovforslag, som nu ligger på bordet, er der desværre en temmelig stor risiko for, at det er noget, vi kommer til at opleve gang på gang i de kommende måneder og folketingssamlinger.

Men igen, sagt til CDs ordfører og til alle andre: vi ville langt hellere have kunnet støtte de forslag, regeringen lægger på bordet, men det kræver naturligvis, at de forslag, der bliver fremsat, har lidt mere fantasi end det, vi her oplever. Derfor er det nødvendigt for fremskridtspartiet at føre oppositionspolitik. Derfor er det nødvendigt for os at stemme imod gang efter gang med det lønlige håb, at regeringen trods alt omsider må indse, at den socialdemokratiske linje, man slår mere og mere ind på, er forkert, er perspektivløs og blot vil bevirke, at gældsætningen, underskuddet på handelsbalancen osv. bliver endnu større. Jeg tror, at mange både i fremskridtspartiet og langt ind i socialdemokratiske kredse synes, at det, regeringen gjorde til at begynde med, nemlig at forsøge at begrænse de offentlige udgifter og skære tilskudspolitikken væk, var rigtigt.

Jeg vil gerne advare imod det, man her er slået ind på. Det er første gang, vi ser, at regeringen direkte foreslår afgiftsforhøjelser. Det er en farlig vej, og jeg føler mig helt overbevist om, at vejen på længere sigt dermed bliver banet for det røde samarbejde mellem socialdemokratiet, SF og måske også VS, som der har været visse antydninger af i hvert fald i de undersøgelser, der er foretaget.

Baggrunden for, at vi stemmer imod hovedparten af de foreliggende forslag, er således ikke, at vi vil føre oppositionspolitik,

men bl.a., at forslagene er skadelige, og at vi gerne vil lede regeringen på rette vej.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Jeg hørte hr. Thor Pedersen for et øjeblik siden sige, at Helsingørskommune er en almindelig dansk gennemsnitskommune. Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Thor Pedersen, hvor mange udlejningslejligheder der findes i Helsingørskommune, og hvor stor en procentdel af befolkningen der bor i parcelhuse eller i ejerlejligheder; for det er nemlig afgørende for, om man kan betragte Helsingørskommune som en gennemsnitlig kommune.

Så vidt jeg er orienteret – men jeg kan tage fejl – er der i Helsingørskommune 96–97 pct. parcelhuse eller ejerlejligheder, medens der er omkring 100 almennyttige boliger. I Københavns kommune bor 80 pct. af befolkningen i udlejningslejligheder. Man ikke det skulle være den væsentlige del af forklaringen på, at man har penge i Helsingør, og at man mangler dem i København?

Ministeren for Grønland (Tom Høyem):

Hr. Preben Lange udtrykte sin glæde ved rigsfællesskabet; det er en glæde, som regeringen fuldt ud deler.

Dernæst understregede hr. Preben Lange, at der jo er tale om to vidt forskellige folk. Det var godt at få det sagt så klart, for i alt for lang tid har man i danske kredse talt om norddanskere og syddanskere, hvilket har camoufleret, at vi jo er to vidt forskellige folk, nemlig grønlandere og danskere. Men det gør også, at vi i en gensidig respekt i løbet af et almindeligt år naturligvis har mange præcise meningsudvekslinger, men meningsudvekslinger, der netop kommer af en respekt for, at vi er forskellige, men skal følges på det, som hr. Preben Lange kaldte for en fælles vej.

Hr. Preben Lange rejste i sin tale fire punkter, som jeg ganske kort vil kommentere. Det ene er den katastrofale situation, der er opstået, efter at zinkpriserne er blevet næsten halveret, og hvad det betyder for Grønlands største arbejdsplads, Greenex, ved Marmorilik, hvor der arbejder 350 personer.

Jeg kan fortælle hr. Preben Lange, at vi de sidste 14 dage har arbejdet i døgndrift for at